

Бълбук

Силвия Господинова

бакалавър, IV курс Българска филология,

Шуменски университет „Епископ Константин Преславски“

Лили беше почти шестгодишна, когато получи своя първи домашен любимец – златна рибка, която нарече Бълбук. За Лили Бълбук беше най-голямото ѝ изпълнено желание. По принцип тя искаше куче или хамстер, но майка ѝ не позволяваше. Казваше ѝ, че това е голяма отговорност. Лили не разбираше особено какво означава отговорност и продължаваше да упорства. Дори почти се разболя, докато един ден не се прибра от градина и не видя малкия аквариум на бюрото в стаята ѝ, с едно малко *рибче*, както го наричаше тя, преди да го кръсти Бълбук. От този ден нататък Лили бе най-щастливото дете в целия свят. Тя се грижеше сама за Бълбук и беше много горда от това. Понякога майка ѝ се караше да не храни толкова често рибката, защото може да умре. Но Лили не обръщаше особено внимание на думите ѝ, защото знаеше, че който се храни добре, расте здрав. А и сама е виждала, че когато Бълбук е болна и Лили ѝ даде повечко за ядене, на другия ден Бълбук е много по-здрава, сякаш никога не е боледувала. И така, двете живееха щастливо. Лили ѝ правеше портрети, пееше ѝ, разказваше ѝ приказки, а Бълбук винаги я гледаше с големите си изпъкнали очи и доволно си плуваше из аквариума.

Докато една съботна сутрин се случи нещо, което промени Лили. Тъкмо се бе събудила и чу как някой отключва външната врата. Беше майка ѝ. Това ѝ се стори странно, защото майка ѝ винаги ѝ се обаждаше, ако ѝ се наложеше да излезе. Дори и да спеше, я разбуждаше и я предупреждаваше, за да не се уплаши, че е сама, ако стане, преди да се е върнала. Тя влезе в стаята на Лили и тихо извика името ѝ. Лили реши да се направи на заспала. Правеше така, когато искаше да се поборичкат в леглото. Но майка ѝ не тръгна да я буди, както друг път. Взе аквариума и излезе от стаята.

– Явно е ден за чистене на аквариума – помисли си Лили и бързо скочи от леглото. Искеше да помогне. Влезе толкова бързо в другата стая, че майка ѝ се стресна. Но какво видя Лили?! Майка ѝ тъкмо вадеше Бълбук от аквариума, а до него в малко контейнерче плуваше друга рибка. Лицето на Лили грейна от радост.

– Взела си приятел на Бълбук? – попита тя майка си.

Майка ѝ я гледаше, но не се усмихваше. Беше като замръзнала. Дишаше ли? Лили не разбираше поведението ѝ. Но започна да усеща, че става нещо лошо.

– Добре ли е Бълбук? – попита тя и се доближи до майка си.

Майка ѝ я погледна, пое дълбоко въздух, въздъхна тежко и каза:

– Бълбук е мъртва, Лили.

Очите на Лили станаха големи, тя не разбираше какво точно казва майка ѝ, но усещането, че това е нещо лошо, се засили.

– Не е жива ли? – попита Лили.

– Да, Лили. Вече не диша. Явно е била много болна, а може и да е починала от старост.

– Как да е починала? – попита Лили.

– Починала означава, че е умряла, миличка. Мъртва е, няма я вече – отговори майка ѝ.

Очите на Лили, започнаха да се пълнят със сълзи. Тя гледаше рибката си, която не мърдаше и ѝ ставаше все по-тъжно.

– И никога няма да плува, да си играем и да я виждам?

– Да, скъпа – отговори майка ѝ и я прегърна.

В този миг Лили вече плачеше с глас. Усещаше се толкова тъжна, плачеше така, сякаш се бе ударила силно, а не беше. Майка ѝ я целуваше нежно, чистеше сълзичките от лицето ѝ и се опитваше да я успокои.

– Спри да плачеш, маймунке, успокой се, ще се разболееш – говореше ѝ тя, но Лили не чуваше. Продължаваше да плаче.

– Искаш ли да ти разкажа какво става с рибките, когато умрат?

Плачът на Лили секна:

– Какво става с тях? – хлипайки, попита тя.

– Когато умре рибка, някъде се ражда друга рибка – започна да разказва майка ѝ.
– Не знаеше, нали? Рибките живеят по-малко от... Те не живеят много дълго. Живеят година-две, и то ако не се разболеят тежко.

Лили започна да се успокоява, стоеше гушната в майка си и слушаше, хлипането ѝ почти спря.

– Мисля, че Бълбук е била вече голяма, когато сме я взели и просто е дошло времето ѝ да умре, за да се роди друга рибка. Не плачи, тя ще е на хубаво място – продължаваше майка ѝ.

– Знаеш ли какво ще направим? Ще отидем и ще пуснем Бълбук в реката до вкъщи.

– Не искам! – извика Лили и започна да хлипа отново.

– Трябва, маймунке! Така Бълбук ще е щастлива! Чуй ме. Когато я пуснем в реката, тя ще я отведе до едно много красиво място, което е само за рибки. Ще я отведе в океана. А знаеш ли какво има там? Пълно е с много рибки, наистина много. Има всякакви, дори такива, каквито никой не е виждал. Шарени, големи, малки като Бълбук и дори по-малки от нея. Всички рибки отиват там, щом умрат. И всички са щастливи!

Плуват си на воля, защото океанът е голям и ходят където си пожелаят, защото са свободни.

– Наистина ли е така? – попита Лили с недоверие.

– Така казват, а щом казват, сигурно е така – отговори майка ѝ.

Лили не разбра нищо от отговора на майка си, но не пожела да задава повече въпроси, поне засега. Хареса ѝ идеята Бълбук да е щастлива на новото място, на което ще отиде.

В този миг майка ѝ стана и каза:

– Хайде, нека да те измием и облечем, и да отидем да пуснем Бълбук по-скоро на свобода. Там ще се сбогувате, ще ѝ кажеш, че ще ти липсва и никога няма да я забравиш, а след това ще ѝ пожелаем да е щастлива и да намери много нови приятели. А знаеш ли, може да срещне и семейството си.

Лили беше толкова объркана. Ту се радваше за Бълбук, че ще е свободна и щастлива с много приятели рибки, ту се сещаше, че повече няма да я види никога повече и пак се натъжаваше.

– Съвсем забравих новото ти приятелче – възкликна майка ѝ и изсипа новата рибка в аквариума – мисля, че ѝ харесва тук.

– Не я искам! – отвърна Лили, докато излизаше от стаята. – Да отидем да пуснем Бълбук.

Първите дни, след като се сбогува с Бълбук, Лили често беше тъжна. Не поглеждаше новата рибка. Задаваше почти едни и същи въпроси, някои от които доста затрудняваха майка ѝ. След няколко дни започна да става по-спокойна. Рисуваше Бълбук, но този път не в аквариума, а в морето, в големия океан, заобиколена от много пъстри рибки. Една сутрин Лили, тъкмо станала от сън, влетя в кухнята при майка си:

– Мамо, ела, рибката скача! – извика тя и побърза да се върне в стаята.

Майка ѝ я последва. Двете седнаха на леглото и се втрениха в аквариума. И хоп, рибката скочи над водата. Направи го още няколко пъти и после спря. Но Лили беше толкова впечатлена, че прекара почти целия ден покрай нея. На следващата сутрин това се повтори. На по-следващата пак. И така вече няколко месеца новото приятелче на Лили я забавлява всяка сутрин. Кръсти рибката Плък – не може да се сетите защо. Лили отново е щастлива, пее, смее се и рисува Плък. Но рисува и Бълбук. Никога няма да я забрави! Нейният първи домашен любимец.

Край